Ahmet Duru

Büyü ya da Yok Ol
Grow or Disappear

Ferda Art Platform

04.12.2020 — 07.01.2021

Katalog | Catalogue

Metin | Text Marcus Graf

Çeviri I Translation Selin Akın

Fotoğraf I Photography Kayhan Kaygusuz

Tasarım I Design Ozan Uzun

Ferda Art Platform'da 04.12.2020-07.01.2021 tarihleri arasında gerçekleşen *Büyü ya da Yok Ol* sergisi için hazırlanmıştır.

Prepared by Ferda Art Platform on the occasion of the exhibition *Grow or Disappear* dated 04.12.2020-07.01.2021.

Kaynak gösterilerek yapılacak alıntılar ve seçili görsel malzeme dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

No part of this catalogue may be reproduced in any way or by any means without permission in writing from publisher, except by reviewer who may quote brief passages and use selected visual materialin a review.

© Ferda Art Platform, 2020.

IG: @ferdaartplatform

W: ferdaartplatform.com

M: info@ferdaartplatform.com

Maçka Cad. Ralli Apt. 37/7
K:5 Teşvikiye, Şişli / İstanbul

Ziyaret Saatleri | Visit Hours
Monday - Friday
11:00-19:00 / 11am-7pm

AHMET DURU

Marcus Graf [1]

Since the beginning of human civilization, people have permanently questioned their relationship with the world. Philosophical texts by Thales, Lao-Tze or Yajnavalkya give us written proof that for at least 3.000 years, people review ontological problems of their being. And yet, we still have not figured out the purpose or the meaning of our existence. In this context, the interrelationship between nature and culture remains vague.

Big crises, social disruptions, economical depressions, ecological disasters, and global wars make these questions even more urgent. Of course, not only because of the current COVID-19 pandemic, but already for the last 20 years, due to our concrete environmental problems, ecological issues became more addressed than ever in science, in politics, and in the media. Numerous researchers have already investigated global Climate Change since the 19th century, and since the 1970s, environmental activism, as well as ecological consciousness steadily gained importance in society. The foundation of Greenpeace in 1971 and the foundation of around 90 Green Parties around the world proof the growing awareness of the importance of Green Politics.

So, what about environmental engagement in the field of art? We know that since the classic antique, artists did not really deal with ecology or cared about environmental issues. Nature mainly meant a nice background for the main subject. Even in landscape painting, the environment was understood as a picturesque and idealized idea of the world. Also, during the 19th century, when the disastrous effects of the age of industrialization could already be concretely seen in nature, art was still anthropocentric. Afterwards, also the avant-gardes of the modern and neo-modern era war did not care.

So, how is the relationship of contemporary art with the environment? We assume that contemporary artists always deals with the current issues of their time. This is one of the fundamental preconditions for contemporaneity in the arts. Indeed, since the 1980's we see that artists deal with pressing issues like postmodernism, alter modernism, grand narratives, concepts of originality, identity, politics, economics, gender, minorities, history, colonization or globalization. Though, the number of artworks dealing with ecological issues is ridiculously small.

Even today, while global warming, and other man-caused environmental disasters hit the headlines, artists working in the field of eco-art, organic art or environmental art mean a vast minority. Nevertheless, for the last ten years, their number is steadily increasing, which gives us hope for seeing a stronger engagement of the art world in the context of environmental engagement for strengthening the awareness of its overwhelming importance.

One artist, who has always dealt with nature in his oeuvre is Ahmet Duru. For more than ten years, his painterly focus lays upon trees, plants, and forests for creating beautiful synthesizes of landscapes and mindscapes. His work brings a critical perspective to the problematic relationship of man with nature by revealing the negative effect of human beings on the world with their devastating footprints, never ending consumptions, and massive waste.

In his current solo show at Ferda Art Platform entitled "*Grow or Disappear*" he enforces this criticism by presenting the disastrous impact of mankind on nature in an even more apparent artistic attitude. The exhibition shows a collection of drawings, paintings and objects which expose the need for a healthier relationship with our environment. Still the works go beyond any simplified or polemical activism by balancing politics with poetics. Beauty and ugliness, the two poles by which our way of living is characterized, are equally expressed in his pieces. In this sense, the exhibition means a conceptually powerful and aesthetically appealing statement of an environmental activism in the arts that successfully combines criticism with aesthetics.

In several works, flooded or destroyed landscapes can be seen. The work *Rise to the Surface II* depicts a detail of a water area, which is surrounded by plants and grassy plains. At a first quick look, the image appears as nice and calm, as well as rather quaint and beautiful. Though, looking closer, we realize that it is far from being a pastoral lake image. Dead parts of plants stick out of the water surface, while some wooden sticks appear as broken. Time and space are undefined, and man is absent. Due to the piece's anonymity and isolation, the piece becomes a universal symbol for a post-apocalyptic world. Indeed, this is not a pictorial reflection from a nice Sunday walk in the park, but an image from an over-flooded part of a cornfield close to Ahmet Duru's Anatolian hometown.

The farmland was destroyed through agricultural misuse and a false watering policy. In the end, the land became unusable as nature took back what previously belonged to her. As his works are based on photos that he personally shots, and as his paintings as well as his drawings are based on a realistic aesthetic, the exhibited pieces contain a documentary value. Presenting the world as it is, Ahmet Duru gently leads our eyes to the wounds of our planet.

We see this rather new element of his openly critic dedication in many pieces. In the black and white drawing *Land*, the depicted muddy field looks firstly like a battlefield from World War I. His realistic drawing approach exposes formal similarities to old documentary photographs. Though, not war between man but our wrong treatment of nature is the cause for the disaster. Modern man's alienated relationship with nature, in which the world is mainly considered as raw material depot for agricultural or industrial production, becomes revealed in Duru's works. We consume everything around us to the extent that in the end, nothing is left.

In modern countries, nature is absent. It is replaced by culture. In the land of plenty, the society of spectacle became so self-centered and egomaniac that the capitalist maxims of productivity and profit created a spirit of radical extremism where Barbara Krüger's slogan of "I shop, therefore I am" (1987) replaced Descartes' "I think therefore I am" (1637). As a result, already in 1972, the Canadian author and film maker Alanis Obomsawin wrote in her book „Who is the Chairman of This Meeting?" that only when the last tree has been cut down, when the last fish has been caught, and the last river has been poisoned, we will realize that one cannot eat money. Today, due to the impact of wild capitalism and overwhelming consumerism on our planet, this saying becomes highly accurate and current.

In these days, it often feels like the world is slipping through our fingers. Reality is not graspable and everything around us seems to be swirling in a steady flux. This feeling of constant movement and transition is nicely reflected in the series of paintings, in which thick layers of oil paint seem to slip away from the canvas. In the exhibition, the piece entitled "Forest Series IV" is such an example. The painting shows a forest at night. Darkness underlines the uncanny atmosphere of solitude and loneliness.

While the brightly illuminated front of the painting displays several trunks, the background of the painting is monochrome black, and so marks a strong contrast to the front area. At the same time, this effect creates a deepness and supports the artist's illusionistic use of perspective. The work is calm, and yet a bit eerie. The strangeness of the picture gets strengthened by the slipping of the paint at the lower left side of the painting. Right in the front, the scene seems to melt away. Defined objects begin to change into undefined organic forms. Just like in a dream, where truth and fantasy get merged into the strange construct called dream-reality, the realism gets clashed with abstraction and deformation. This synthesis gives the work a highly appealing aesthetic and it also positively contributes to the evolution of the art of painting.

The Frame, which is empty at the bottom, seems to create an extra space for the painting as well as for the paint which is slips down the canvas. The method of putting a space inside a space, is as old as putting a picture inside a picture. We have seen this a thousand times in the history of the old masters as well as in modern and contemporary art. In ""Forest Series IV", the physical being of the frame, and its displayed emptiness renew this method and give it an alternative direction. At the same time, this work can also be read in the context of the exhibition conceptual framework. It shows how nature is changing, melting away, slipping and losing its form. Nothing is as it was, or as we knew it. At the same time, Ahmet Duru's use of oil paint gives the piece an ironical touch, as the oil industry is one of the greatest environmental polluters that we know of.

Besides the landscape paintings, the exhibition also presents works of single plants and flowers. These black and white drawings show similarities with botanic illustrations that we know from old schoolbooks or encyclopedias. In contrast to the landscape works which open-up multiple layers of references and meanings, these small and intimate pieces are like micro cosmoses that give the spectator the chance for focusing on a single natural element. Like a classic portrait, the drawings freeze time and therefore give the spectator the chance to carefully observe and contemplate.

In the end, the only three-dimensional work in the exhibition is a new piece from Ahmet Duru's famous Tree House Series. This work is a perfect symbol for our current situation. On the one hand, we are alienated and isolated, like sitting in a tree house.

We are inside the tree, but at the same time we are outsiders. Like an intruding parasite, we sit inside the center, and without having any benefit for the tree occupying its space. Often, the houses inside Duru's tree houses are placed under a glass bowl, which underlines the concepts of isolation and alienation even more. On the other hand, a tree house is a child's realm. It is a place for childhood dreams, as it is a sanctuary for the kid. The tree house is a place where the child can be alone and do, say, or dream whatever s/he wants. It is a place of freedom. It is the manifestation of a childish utopia.

Duru's sculptural work nicely questions our position in the world and asks whether the houses that we build shield us from nature or give us the place for living in harmony with it.

Thankfully, we have some trees left and some fishes still swim in a few unpolluted rivers. Though the clock is ticking, and its watch hand stands just before its final hour. We must reconsider the way we live and the way we act in this crazy world. The current works of Ahmet Duru and his solo-show at Ferda Art Platform underline the importance of cultural transformation and of human change. In this context, the exhibition reveals the urgency to fix our relationship with nature very well by asking "will we live, or will we disappear?"

This is the real question!

[1] Prof. Dr. Marcus Graf, Art Writer, Curator and Head of Arts and Cultural Department at the Fine Arts Faculty at Yeditepe University.

AHMET DURU

Marcus Graf [1]

İnsanoğlu var oluşundan beri dünyayla olan ilişkisini sürekli sorguladı. Thales, Lao-Tze veya Yajnavalkya'nın felsefi metinleri bize en az 3.000 yıl boyunca insanların varlıklarının ontolojik sorunlarını gözden geçirdiklerine dair yazılı kanıt sağlıyor. Bu bağlamda, doğa ve kültür arasındaki karşılıklı ilişki belirsizliğini koruyor.

Büyük krizler, sosyal bozulmalar, ekonomik bunalımlar, ekolojik felaketler ve küresel savaşlar bu soruları daha da acil hale getiriyor. Tabii ki, yalnızca mevcut COVID-19 salgını nedeniyle değil, son 20 yıldır, somut çevre sorunlarımız nedeniyle, ekolojik konular bilimde, politikada ve medyada her zamankinden daha fazla ele alınıyor. 19. yüzyıldan beri çok sayıda araştırmacı küresel İklim Değişikliğini araştırdı ve 1970'lerden beri çevre aktivizmi ve ekolojik bilinç toplumda giderek önem kazanıyor. Greenpeace'in 1971'de kurulması ve dünya çapında yaklaşık 90 Yeşil Partinin kurulması, Yeşil Politikanın önemi konusunda artan farkındalığın kanıtıdır.

Peki, sanat alanındaki çevresel sorumluluk? Antik dönemden beri sanatçıların ekolojiyle gerçekten ilgilenmediklerini veya çevre sorunlarıyla ilgilenmediklerini biliyoruz. Doğa, sadece asıl figür için güzel bir arka plan anlamına geliyordu. Manzara resminde bile çevre, dünyanın canlı ve idealize edilmiş bir fikri olarak anlaşılıyordu. Ayrıca, sanayileşme çağının feci etkilerinin doğada somut olarak görülebildiği 19. yüzyılda, sanat hâlâ insan merkezciydi. Sonrasında modern ve neo-modern dönem savaşının avangardları da umursamadı.

Peki çağdaş sanatın doğayla olan ilişkisi nasıl? Bizler çağdaş sanatçıların dönemlerinin güncel dertleri ile uğraştıklarını zannederiz. Bu durum çağdaşlığın temel önkoşullarından biridir. Nitekim 1980'lerden beri sanatçıların postmodernizm, alter modernizmi, büyük anlatılar, özgünlük, kimlik, siyaset, ekonomi, cinsiyet, azınlıklar, tarih, sömürge veya küreselleşme gibi acil konularla uğraştığını görüyoruz. Fakat ekolojik meseleleri ele alan sanat eserlerinin sayısı gülünç denecek kadar az. Bugün bile küresel ısınma ve insan kaynaklı diğer çevresel felaketler manşetlere taşırken, eko-sanat, organik sanat veya çevre sanatı alanında çalışan sanatçılar bir azınlıktan oluşuyor. Bununla birlikte, son on yıldır sayıları giderek artıyor, bu da bize, sanat dünyasının ezici öneminin farkındalığını güçlendirmek için çevre katılımı bağlamında daha güçlü bir katılım görmemizi ümit ediyor.

Yapıtlarında her zaman doğa ile ilgilenen sanatçılardan biri de Ahmet Duru'dur. On yıldan fazla bir süredir doğa betimlemelerini ve zihin sentezlerini odağına alan sanatçı bu anlatımları yaratmak için ağaçlara, bitkilere ve ormanlara yöneliyor. Yapıtları, yıkıcı ayak izleri, bitmeyen tüketimleri ve korkunç israfıyla insanın dünya üzerindeki olumsuz etkisini ortaya çıkararak bu ilişkiye eleştirel bir bakış açısı getiriyor.

Ferda Art Platform'da gerçekleştirdiği *Büyü ya da Yok Ol* adlı kişisel sergisinde, insanlığın doğa üzerindeki feci etkisini daha da belirgin bir sanatsal tavırla sunarak bu eleştiriyi güçlendiriyor. Sergi, çevremizle daha sağlıklı bir ilişki ihtiyacını ortaya çıkaran çizimler, resimler ve nesnelerden oluşan serilerle bir araya geliyor. Yine de işler, siyaseti şiirsellikle dengeleyerek basitleştirilmiş veya polemik haline gelmiş eylemciliğin ötesine geçiyor. Yaşam tarzımızın karakterize edildiği iki kutup olan güzellik ve çirkinlik, eserlerde eşit olarak ifade ediliyor. Bu anlamda sergi, sanatta eleştiriyi estetikle başarılı bir şekilde birleştiren bir çevre aktivizminin kavramsal olarak güçlü ve estetik açıdan çekici bir ifadesi anlamına geliyor.

Birkaç eserde su basmış veya tahrip olmuş manzaralar görülebilir. *Su Yüzüne Çıkma II*'de bitkiler ve çimenli ovalarla çevrili bir su alanının detayını gösterir. İlk bakışta, görüntü hoş ve sakin olmasının yanı sıra oldukça tuhaf ve estetik görünüyor. Fakat yakından baktığımızda bunun pastoral bir göl görüntüsü olmaktan oldukça uzak olduğunu anlıyoruz. Bitkilerin ölü kısımları su yüzeyinden dışarı çıkarken, bazı tahta çubukların ise kırık olduğu görünüyor. Zaman ve mekân tanımsızdır ve insan ortada yoktur. Eserin anonimliği ve tenhalığı nedeniyle, kıyamet sonrası bir dünya için evrensel bir sembol haline geliyor. Gerçekten de bu eser, parkta güzel bir pazar yürüyüşünün resimsel bir aktarımı değil, Ahmet Duru'nun memleketine yakın bir mısır tarlasının aşırı su basmış kısmından bir kesit. Tarım arazileri, tarımsal kötüye kullanım ve yanlış bir sulama politikası nedeniyle tahrip ediliyor. Sonunda, doğa daha önce kendisine ait olanı geri aldığı için arazi kullanılamaz hale geliyor. Çalışmaları bizzat kendisinin çektiği fotoğraflara dayandığından, resimleri ve çizimleri gerçekçi bir estetiğe bürünüyor, dolayısıyla sergilenen eserler belgesel bir değer taşıyor. Dünyayı olduğu gibi sunan Ahmet Duru, nazikçe gezegenimizin yaralarına gözlerimizi açıyor.

Açıkça eleştirmeye adanmışlığının bu oldukça yeni unsurunu birçok eserde görüyoruz. Siyah beyaz *Arazi*, tasvir edilen çamurlu alan ilk olarak I.Dünya Savaşı'ndan kalma bir savaş alanına benziyor. Gerçekçi çizim yaklaşımı, eski belgesel fotoğraflarla resmi benzerlikler ortaya koyuyor. Yine de felaketin sebebi doğaya yanlış muamelemizdir, insanlar arasındaki savaş değil. Dünyanın esas olarak tarımsal veya endüstriyel üretim için hammadde deposu olarak görüldüğü modern insanın doğayla yabancılaşmış ilişkisi Duru'nun eserlerinde açığa çıkar. İnsanlar olarak bizler, sonunda hiçbir şey kalmayana kadar çevremizdeki her şeyi tüketiriz.

Modern ülkelerde doğa eksiktir. Onun yerini kültür almıştır. Bolluk diyarlarında gösteri toplumları o kadar bencil ve egosantrik bir hale geldi ki kapitalist üretkenlik ve kâr söylemleri, Barbara Krüger'in "Alışveriş yapıyorum, öyleyse varım" sloganıyla (1987) Descarthes'ın "Düşünüyorum öyleyse varım" (1637) söyleminin yerini aldığı radikal bir aşırılık ruhu yarattı. 1972'de Kanadalı yazar ve film yapımcısı Alanis Obomsawin'in, "Bu Toplantının Başkanı Kimdir?" adlı kitabında yazdığı, yalnızca son ağaç kesildiğinde, son balık yakalandığında ve son nehir zehirlendiğinde, parayı yiyemeyeceğimizi anlayacağız. Bugün, vahşi kapitalizmin ve ezici tüketiciliğin gezegenimiz üzerindeki etkisi nedeniyle, bu söz son derece doğru ve güncel hale geliyor.

Bu günlerde, çoğu zaman dünya parmaklarımızın arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyor. Gerçek kavranamaz ve etrafımızdaki her şey sürekli bir akış içinde dönüyor gibi görünüyor. Bu sürekli hareket ve geçiş hissi, kalın yağlı boya katmanlarının tuvalden kayıyormuş gibi göründüğü resim serisine güzel bir şekilde yansımıştır. Sergide "Orman Serisi IV" başlıklı parça böyle bir örnektir. Resim gece vakti gözlemlenen bir ormanı gösteriyor. Karanlık, tekinsizlik ve yalnızlık atmosferinin altını çiziyor. Resmin parlak bir şekilde aydınlatılmış cephesinde birkaç gövde görünürken, resmin arka planı siyahtır ve bu nedenle ön alanla güçlü bir kontrast oluşturur. Bu etki aynı zamanda bir derinlik yaratır ve sanatçının illüzyonist perspektif kullanımını destekler. Çalışma sakin ama yine de biraz ürkütücüdür. Resmin sol alt köşesindeki boyanın akışıyla resmin tuhaflığı güçlenir. Ön tarafta, resmedilen sahne eriyor gibi görünür. Tanımlanmış nesneler belirsiz organik formlara dönüşmeye başlar. Tıpkı gerçeğin ve fantezinin rüya-gerçeklik denen garip yapıyla birleştiği bir düşte olduğu gibi, gerçekçilik soyutlama ve deformasyonla çatışır. Bu sentez, esere son derece çekici bir estetik kazandırır ve aynı zamanda resim sanatının evrimine olumlu bir katkıda bulunur.

Altta boş olan çerçeve, tuvalin altına kayan boya için olduğu kadar resim için de fazladan bir alan yaratıyor gibi görünüyor. Bir mekânın içine boşluk koyma yöntemi, bir resmin içine resim koymak kadar eskidir. Bunu eski ustaların resimlerinde olduğu kadar modern ve çağdaş sanatta da binlerce kez gördük. Ahmet Duru "Orman Serisi IV"'de çerçevenin fiziksel varlığını ve sergilenen boşluğunu yeniler ve ona alternatif bir yön verir. Bu çalışma aynı zamanda serginin kavramsal çerçevesi bağlamında da okunabilir. Doğanın nasıl değiştiğini, eridiğini, kaydığını ve formunu kaybettiğini gösterir. Hiçbir şey eskisi gibi ya da bizim bildiğimiz gibi değil. Ahmet Duru'nun yağlı boya kullanımı petrol sızıntılarını andırdığından ve petrol endüstrisi bildiğimiz en büyük çevre kirleticilerinden biri olduğundan esere ironik bir dokunuş katıyor.

Sergide manzara resimlerinin yanı sıra tekil bitki ve çiçek yorumlamaları da yer alıyor. Bu siyah beyaz çizimler, eski okul kitaplarından veya ansiklopedilerden bildiğimiz botanik illüstrasyonlarla benzerlikler gösteriyor. Birden fazla referans ve anlam katmanı açan peyzaj çalışmalarının aksine, bu küçük ve samimi parçalar, izleyiciye tek bir doğal elemente odaklanma şansı veren mikro kozmoslar gibidir. Klasik bir portre gibi, çizimler zamanı dondurur ve bu nedenle izleyiciye dikkatlice gözlemleme ve düşünme şansı verir.

Sergideki tek üç boyutlu çalışma, Ahmet Duru'nun Ağaç Ev serisinden yeni bir iş. Bu çalışma, mevcut durumumuzun mükemmel bir sembolü. Bir yandan, bir ağaç evde oturur gibi yabancılaşmış ve izole edilmiş durumdayız. Ağacın içindeyiz ama aynı zamanda yabancıyız. İzinsiz giren bir parazit gibi, merkezde oturuyoruz ve ağacın alanını kullanmasına herhangi bir fayda sağlamıyoruz. Duru'nun ağaç evlerinin içindeki evler, genellikle izolasyon ve yabancılaşma kavramlarını daha da vurgulayan cam bir kâsenin altına yerleştirilir. Öte yandan, bir ağaç ev bir çocuk diyarıdır. Çocuk için bir sığınak olduğundan çocukluk hayalleri için bir en uygun yerdir. Ağaç ev, çocuğun yalnız kalabileceği ve ne isterse yapabileceği, söyleyebileceği veya hayal edebileceği bir yerdir. Bir özgürlük yeridir. Çocuksu bir ütopyanın tezahürüdür.

Duru'nun heykelsi eseri, dünyadaki konumumuzu sorgularken inşa ettiğimiz evlerin bizi doğadan koruyup korumadığını veya bize onunla uyum içinde yaşama alanı sağlayıp saplamadığını sorar.

Neyse ki, birkaç ağaç kaldı ve bazı balıklar hala kirlenmemiş birkaç nehirde yüzüyor. Saat işlemeye devam ediyor, fakat akrep ve yelkovan saatin son saatin hemen önünde duruyor. Bu çılgın dünyada yaşama şeklimizi ve davranış şeklimizi yeniden gözden geçirmeliyiz. Ahmet Duru'nun güncel çalışmaları ve Ferda Art Platform'daki kişisel sergisi kültürel dönüşümün ve insan değişiminin önemini vurguluyor. Bu bağlamda sergi, "yaşayacak mıyız yoksa yok mu olacağız?" sorusunu sorarak doğayla olan ilişkimizi düzeltmemizin aciliyetini hatırlatıyor.

Asıl soru bu!

[1] Prof. Dr. Marcus Graf, Art Writer, Curator and Head of Arts and Cultural Department at the Fine Arts Faculty at Yeditepe University.

Su Üstüne Çıkma | *Rise to the Surface,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
144,5 x 175 cm

Papatyalar | *Daisies,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
138 x 165 cm

Arazi | *Land,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
125,5 x 168 cm

Toprak Serisi | *Soil Series / I - VII,* 2020
Tuval üzerine yağlı boya | Oil on canvas
Her biri | Each 30 x 23 cm

İsimsiz | *Untitled,* 2020
Tuval üzerine yağlı boya | Oil on canvas
18 x 12 cm

Orman Serisi-I | *Forest Series-I,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
63 x 52,5 cm

Orman Serisi-II | *Forest Series-II,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
63 x 52,5 cm

Orman Serisi-III | *Forest Series-III,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
63 x 52,5 cm

İstilacı Bitkiler-I | Invasive Plants-I, 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
32 x 37,5 cm

İstilacı Bitkiler-I | Invasive Plants-I, 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
32 x 37,5 cm

İstilacı Bitkiler-III | Invasive Plants-III, 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
32 x 37,5 cm

İstilacı Bitkiler-IV | Invasive Plants-IV, 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
32 x 37,5 cm

İstilacı Bitkiler-V | *Invasive Plants-V,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
32 x 37,5 cm

İsimsiz | *Untitled,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
30 x 27,5 cm

Çukur | *Pit,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
28,5 x 30,5 cm

Bitki | *Plant,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
30,5 x 23 cm

Bitki-II | *Plant-II,* 2020
Tuval üzerine yağlı boya | Oil on canvas
52,5 x 37,5 cm

Su Üstüne Çıkma-II | Rise to the Surface-II, 2020
Tuval üzerine yağlı boya | Oil on canvas
52,5 x 37,5 cm

Kuş Bakışı Manzaralar-II | Birds-eye Landscapes-II, 2020
Tuval üzerine yağlı boya | Oil on canvas
90 x 80 cm

İsimsiz | *Untitled,* 2020
Tuval üzerine yağlı boya | Oil on canvas
24 x 30 cm

Orman Serisi-IV | *Forest Series-IV,* 2020
Tuval üzerine yağlı boya | Oil on canvas
27 x 34 cm

Bitki-III | *Plant-III,* 2020
Tuval üzerine yağlı boya | Oil on canvas
Ø 150 cm

Kuş Bakışı Manzaralar-I | Birds-eye Landscapes-I, 2014
Tuval üzerine yağlı boya | Oil on canvas
80 x 110 cm

İsimsiz | *Untitled,* 2020
Kâğıt üzerine karakalem | Pencil drawing on paper
15 x 10 cm

Ağaç-I | *Tree-I,* 2019
Baskı | C-print, Ed.3+1 ap
15 x 11 cm

Ağaç-II | Tree-II, 2019
Baskı | C-print, Ed.3+1 ap
15 x 11 cm

Kuş | *Bird,* 2018
Baskı | C-print, Ed.3+1 ap
15 x 20 cm

İsimsiz | *Untitled,* 2018
Baskı | C-print, Ed.3+1 ap
16 x 22 cm

Delik | *Hole,* 2012
Baskı | C-print, Ed.3+1 ap
10 x 16 cm

Ferda
Art
Platform

ferdaartplatform.com